

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Zdeňka Kühna v právní věci žalobců **a) Ing. J. H.** a **b) A. H.**, proti žalovanému **Krajskému úřadu Královéhradeckého kraje**, se sídlem Pivovarské náměstí 1245, 500 03 Hradec Králové, o námitkách podjatosti vznesených žalobci, vedené pod sp. zn. Nao 55/2009, a proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 2. 2007, č. j. 27161/UP/2006/UL, v řízení o kasační stížnosti žalobců proti usnesení Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 14. 5. 2009, č. j. 30 Ca 187/2008 - 104, vedené pod sp. zn. 1 As 68/2009,

t a k t o :

- I.** Věci vedené u Nejvyššího správního soudu pod spisovými značkami 1 As 68/2009 a Nao 55/2009 **se spojují** ke společnému projednání a nadále budou vedeny pod sp. zn. 1 As 68/2009.
- II.** Soudci JUDr. Jan Rutsch, JUDr. Pavel Kumprecht a Mgr. Helena Konečná **nejsou vyloučeni** z projednávání věci vedené u Krajského soudu v Hradci Králové pod sp. zn. 30 Ca 187/2008.
- III.** Námitky podjatosti směřující proti jiným soudcům Krajského soudu v Hradci Králové, kteří se nepodílejí na projednávání a rozhodování věci vedené pod sp. zn. 30 Ca 187/2008, **se odmítají**.
- IV.** Kasační stížnost **se zamítá**.
- V.** Žalobci **nemají** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- VI.** Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává**.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 7. 2. 2007, č. j. 27161/UP/2006/UL, zamítl žalovaný odvolání žalobců proti rozhodnutí Městského úřadu Sobotka, jímž byla panu J. J. a paní S. J. dodatečně povolena stavba kůlny a skladu zahradních potřeb na pozemku p. č. 622/10 v katastrálním území Sobotka.

Proti rozhodnutí žalovaného brojili žalobci žalobou ke Krajskému soudu v Hradci Králové; v podání ze dne 11. 6. 2007 uvedli, že stanovený soudní poplatek za žalobu prozatím neuhrazují a navrhují osvobození od soudních poplatků a ustanovení jejich zástupce, neboť to odůvodňují jejich poměry. Krajský soud usnesením doručeným žalobcům dne 4. 7. 2007 vyzval žalobce, aby ve lhůtě dvou týdnů zaslali soudu vyplněný formulář o osobních, majetkových a výtěžkových poměrech pro posouzení jejich žádosti o osvobození od soudních poplatků. V podání doručeném soudu dne 11. 7. 2007 požádali žalobci krajský soud o prodloužení lhůty k zaslání zmiňovaného formuláře do 30. 9. 2007. Svoji žádost zdůvodnili probíhajícím obdobím čerpání řádných dovolených a nastalou velmi vážnou situací v rodině, kterou nechtějí dále rozvádět. Krajský soud přípisem žalobcům sdělil, že lhůtu prodloužit nelze, neboť žalobci navrhli, aby žalobě byl přiznán odkladný účinek, a že očekává zaslání předmětných formulářů do tří dnů od doručení uvedeného přípisu. Poněvadž žalobci soudu formulář nezaslali (ani po opětovné urgenci žalobci Ing. H.), vydal Krajský soud dne 3. 9. 2007 usnesení, č. j. 30 Ca 57/2007 - 26, jímž žalobcům osvobození od soudních poplatků nepřiznal a vyzval je, aby každý z nich zaplatil do jednoho týdne soudní poplatek ve výši 2000 Kč. Proti tomuto rozhodnutí podali žalobci kasační stížnost, kterou Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 16. 4. 2008 zamítl.

Po doručení rozsudku kasačního soudu žalobcům a žalovanému vydal krajský soud dne 7. 7. 2008 usnesení, č. j. 30 Ca 57/2007 - 56, jímž zamítl žádosti žalobců o ustanovení zástupce; řízení o žalobě pak zastavil. Ke druhé kasační stížnosti žalobců Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 19. 11. 2008, č. j. 1 As 75/2008 - 77, napadené usnesení krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Upozornil krajský soud na to, že v daném případě bylo jeho povinností nejprve opětovně vyzvat žalobce po doručení rozhodnutí o kasační stížnosti k zaplacení soudního poplatku, určit jim k tomu přiměřenou lhůtu a poučit je o následcích nezaplacení, nikoliv řízení bez dalšího zastavit.

Podáním doručným soudu dne 29. 7. 2008 zaplatili žalobci jedenkrát soudní poplatek ve výši 2000 Kč. Poněvadž bylo dané podání čitelně podepsáno žalobkyní b), vycházel krajský soud z předpokladu, že poplatek uhradila ona za svoji osobu. V souladu se závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu pak krajský soud usnesením ze dne 23. 2. 2009, č. j. 30 Ca 187/2008 - 87, vyzval žalobce a), aby ve lhůtě dvou týdnů od doručení uvedeného usnesení zaplatil soudní poplatek ve výši 2000 Kč; žalobkyni b) krajský soud k zaplacení soudního poplatku opětovně nevyzýval, neboť ta jej v mezidobí za svoji osobu již uhradila. Následným přípisem ze dne 23. 3. 2009 žalobci opětovně požádali o osvobození od soudního poplatku a o ustanovení zástupce pro dané řízení. Poté krajský soud dne 3. 4. 2009, č. j. 30 Ca 187/2008 - 92, žalobce opětovně vyzval k předložení vyplněného formuláře potvrzení o osobních, majetkových a výtěžkových poměrech (dále též „potvrzení“) a poučil je o následcích nesplnění uvedené výzvy. Ohledně žalobkyně b) měl krajský soud z jiných soudních řízení, která u něj žalobkyně vede, povědomost o tom, že opakovaně odmítla předložit výše uvedené potvrzení nebo soud odkázala na potvrzení ze dne 6. 2. 2009, které již předložila ve věci vedené u téhož soudu pod sp. zn. 42 Cm 3/2007. Krajský soud se jí proto v přípisu ze dne 3. 4. 2009 v zájmu procesní ekonomie dotázal, zda tak má postupovat i v projednávané věci a zda v mezidobí nedošlo v jejich osobních, majetkových a výtěžkových poměrech ke změně. Žalobce a) výše citované výzvě nevyhověl a ani žalobkyně b) na ni nereagovala a zůstala nečinná.

Následně krajský soud usnesením ze dne 14. 5. 2009, č. j. 30 Ca 187/2008 - 104, žádost žalobců o osvobození od soudních poplatků a o ustanovení zástupce pro řízení zamítl. Ohledně žalobce a) byla žádost zamítnuta pro neunesení důkazního břemene. Ohledně žalobkyně b) využil krajský soud údajů, které žalobkyně b) poskytla v potvrzení ze dne 6. 2. 2009. Zjištěný čistý měsíční příjem žalobkyně (9209 Kč) pak krajský soud porovnal s životním a existenčním minimem (3126 Kč). Z obsahu správního spisu navíc zjistil, že žalobkyně je vlastnící rozsáhlého nemovitého majetku,

o němž se v potvrzení nezmínila Na základě zjištěného skutkového stavu krajský soud výše uvedeným usnesením uzavřel, že výše soudního poplatku se zřetelem na uvedené příjmy žalobkyně a její majetkové poměry jí nebrání v uplatnění práva na soudní ochranu.

Proti usnesení soudu o zamítnutí návrhu na přiznání osvobození od soudních poplatků a ustanovení advokáta podali žalobci (dále též „stěžovatelé“) kasační stížnost, namítaje, že jsou dány důvody podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b), c), d), a e) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“), a rovněž v tomto podání namítli podjatost soudců Krajského soudu v Hradci Králové s ohledem „na jejich poměr k věci a zejména (zjevně nepřátelský – neboť ničím jiným nelze vysvětlit bezmeznou libovůli a systematické zcela flagrantní nerespektování právního i skutkového stavu) k účastníkům a jejich zástupcům je dán důvod pochybovat o jejich nepodjatosti, když je zde dostatek nevyvratitelných důkazů o tom, že pro žalobce (i jejich blízké) je zcela nemožné a ponižující se u zdejšího krajského soudu (ale i do jeho působnosti náležejících okresních soudů) domáhat zajištění spravedlivé ochrany práv a oprávněných zájmů účastníků, čímž je znevážena i výchova k zachování zákonů, k čestnému plnění povinností a k úctě právům jiných osob“. Stěžovatelé dále zdůraznili, že soudní poplatek jim měl být vyměřen ve výši 2000 Kč dohromady, nikoliv 2000 Kč každému z nich, neboť v řízení mají postavení nerozlučných společníků. Poukázali na skutečnost, že z opatrnosti žalobce a) tento poplatek zaplatil, ale žalobkyně b) nikoliv, neboť ta byla v jiných řízeních opakovaně osvobozena od soudních poplatků. Napadené rozhodnutí je proto podle stěžovatelů „v příkrém rozporu s předvídatelností soudních rozhodnutí“. Závěrem stěžovatelé poukázali na nicotnost napadeného rozhodnutí, kterou je soud oprávněn vyslovit i bez návrhu podle ustanovení § 76 odst. 2 s. ř. s., a na procesní vady na straně krajského soudu.

Nejvyšší správní soud postupem podle ustanovení § 39 odst. 1 s. ř. s. spojil věci pod sp. zn. 1 As 68/2009 a Nao 55/2009 ke společnému projednání, jelikož v obou případech jde o totožné účastníky a věci spolu skutkově souvisejí.

Nejprve se Nejvyšší správní soud zabýval námitkou podjatosti. Ke stěžovateli vznesené námitce podjatosti se vyjádřili soudci zařazení u Krajského soudu v Hradci Králové rozvrhem práce do oddělení správního soudnictví. Nikdo ze soudců specializovaných senátů správního soudnictví se necítí být podjatý a není mu ani známa žádná skutečnost, ze které by mohl vyplynout důvod případných pochybností o jeho nepodjatosti.

Podle § 8 odst. 1 s. ř. s. jsou soudci vyloučeni z projednávání a rozhodnutí věci, jestliže se zřetelem na jejich poměr k věci, k účastníkům nebo k jejich zástupcům je dán důvod pochybovat o jejich nepodjatosti. Vyloučeni jsou též soudci, kteří se podíleli na projednávání nebo rozhodování věci u správního orgánu nebo v předchozím soudním řízení. Důvodem k vyloučení soudce nejsou okolnosti, které spočívají v postupu soudce v řízení o projednávané věci nebo v jeho rozhodování v jiných věcech.

Námitka podjatosti žalobců je zčásti nepřijatelná, a zčásti nedůvodná.

Nejvyšší správní soud upozorňuje, že se nemohl zabývat námitkou podjatosti směřující proti soudcům Krajského soudu v Hradci Králové, kteří se nepodílejí na projednávání a rozhodování věci vedené pod sp. zn. 30 Ca 187/2008. Institut podjatosti slouží totiž „k naplnění jednoho ze základních funkčních principů soudnictví v moderním demokratickém právním státě, vyžadujícím, aby spory účastníků rozhodovali jenom takoví soudci, kteří nemají na věci jakýkoliv zájem a u nichž je proto předpoklad, že spor budou rozhodovat zcela nestranně. Soudnictví je ovšem vždy pojmově spjata s rozhodováním konkrétních pří, tj. nemá povahu akademického řešení obecných právních otázek, které nemají význam pro účastníky řízení; proto i uvedený základní funkční princip nestrannosti je nutno vztahovat toliko ke konkrétní rozhodované věci“ (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 12. 2008, č. j. Nao 108/2008 - 34; všechna citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu dostupná na www.nssoud.cz). Žalobci proto mohou namítat podjatost pouze u těch soudců,

kteří budou v jejich věci rozhodovat. Pokud namítají podjatost soudců jiných, jde o nepřijatelný návrh ve smyslu ustanovení § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. a je třeba jej odmítnout.

Námitkou podjatosti soudců JUDr. Jana Rutsche, JUDr. Pavla Kumprechta a Mgr. Heleny Konečné, kteří mají věc projednávat a rozhodovat, se pak Nejvyšší správní soud zabýval věcně. Neutrannost soudce je třeba posuzovat jak ze subjektivního, tak z objektivního hlediska. Subjektivní kritérium vypovídá o osobním přesvědčení soudce v daném případě, objektivní naproti tomu svědčí o tom, že soudce skýtá dostatečné záruky vylučující jakékoliv legitimní pochybnosti v tomto ohledu.

V projednávané věci bylo subjektivní stanovisko žalobců skutečně podnětem k tomu, aby se Nejvyšší správní soud podjatostí uvedených soudců zabýval. Subjektivní náhled těchto soudců, jak vyplývá z jejich vyjádření, svědčí o tom, že se za podjaté v souzené věci nepovažují. Z hlediska objektivního má při posuzování námitky podjatosti v této věci klíčový význam ustanovení § 8 odst. 1 s. ř. s., které mj. určuje, že „*důvodem k vyloučení soudce nejsou okolnosti, které spočívají v postupu soudce v řízení o projednávané věci nebo v jeho rozhodování v jiných věcech*“. Žalobci vznesli obecnou námitku postupu krajského soudu v jiných věcech týkajících se žalobců a jejich zástupců, případně osob jim blízkých, při němž je podle jejich názoru nemožné a ponižující domáhat se u Krajského soudu v Hradci Králové zajištění spravedlivé ochrany práv a oprávněných zájmů žalobců. Takováto námitka však nemůže být vzhledem k výše uvedenému shledána důvodnou.

Vzhledem k tomu, že uvedené skutečnosti nemohou být ve smyslu ustanovení § 8 odst. 1 s. ř. s. důvodem pro vyloučení soudce, a jiné skutečnosti žalobci netvrdí, rozhodl Nejvyšší správní soud, že soudci JUDr. Jan Rutsch, JUDr. Pavel Kumprecht a Mgr. Helena Konečná nejsou vyloučeni z projednávání a rozhodování této věci.

Dále se Nejvyšší správní soud zabýval posouzením podané kasační stížnosti. Vzhledem ke specifické povaze napadeného usnesení Nejvyšší správní soud netrval na zaplacení soudního poplatku za kasační stížnost ani na povinném zastoupení stěžovatelů advokátem v řízení o předmětné kasační stížnosti. Neshledal důvod odchýlit se od konstantní judikatury zdejšího soudu, podle níž „*Osvobození od soudních poplatků i právo na bezplatné zastoupení se váže k posouzení poměrů konkrétního žadatele. Nesplnění podmínek pro osvobození od soudních poplatků přitom vylučuje i právo na bezplatné zastoupení (§ 35 odst. 8 s. ř. s.). Za situace, kdy předmětem kasačního přezkumu je rozhodnutí, jímž byla zamítnuta žádost o osvobození od soudních poplatků, by trvání jak na podmínce ubrazení soudního poplatku za kasační stížnost, tak i na podmínce povinného zastoupení, znamenalo jen další řetězení téhož problému, a vedlo by k popření cíle, jenž účastník podáním žádosti sledoval a k popření vlastního smyslu řízení o kasační stížnosti, v němž má být zkoumán závěr o tom, zda účastník měl být od soudních poplatků osvobozen či nikoliv*“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2007, č. j. 1 Afs 65/2007 - 37). Nejvyšší správní soud proto posuzoval kasační stížnost, aniž by stěžovatelé zaplatili soudní poplatek za řízení o kasační stížnosti a aniž by byli v tomto řízení zastoupeni advokátem. Jakýkoliv jiný postup by byl v posuzované věci bezúčelný, formalistický, v rozporu se zásadou procesní ekonomie a nemohl by vést k ochraně práv stěžovatelky.

Nejvyšší správní soud posoudil důvodnost kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.).

Kasační stížnost není důvodná.

Stěžovatelé formulovali důvody kasační stížnosti jako § 103 odst. 1 písm. a), b), c), d) a e) s. ř. s., z obsahu kasační stížnosti je však patrné, že kromě vznesené námitky podjatosti, již se Nejvyšší správní soud již výše zabýval, namítají nezákonnost rozhodnutí, kterým byla zamítnuta jejich žádost o osvobození od soudních poplatků a rovněž nesprávné vyměření soudního poplatku, který byl vyměřen ve výši 2000 Kč každému z žalobců [§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.].

Podle ustanovení § 36 odst. 3 s. ř. s. účastník, který doloží, že nemá dostatečné prostředky, může být na vlastní žádost usnesením předsedy senátu osvobozen od soudních poplatků. Dospěje-li však soud k závěru, že návrh zjevně nemůže být úspěšný, takovou žádost zamítne. Přiznané osvobození kdykoliv za řízení odejme, popřípadě i se zpětnou účinností, jestliže se do pravomocného skončení řízení ukáže, že poměry účastníka přiznané osvobození neodůvodňují, popřípadě neodůvodňovaly.

Smyslem osvobození od soudních poplatků, jakož i oprávnění žádat o ustanovení zástupce na náklady státu, je ochrana účastníka proti negativním dopadům do jeho ústavně zaručených práv, v tomto případě do práva na soudní ochranu a na přístup k soudu zakotveným v článku 36 Listiny základních práv a svobod.

Je ovšem na účastníku samém, aby svoji materiální stránku dostatečně konkrétně popsal (břemeno tvrzení), a současně aby vyvinul patřičnou aktivitu a předložil soudu (pokud možno současně se žádostí o osvobození) doklady dosvědčující jeho nemajetnost, resp. nízké příjmy (břemeno důkazní). Pokud účastník tuto povinnost nesplní, soud výdělkové a majetkové možnosti sám z úřední povinnosti nezjišťuje (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 1. 2005, č. j. 7 Azs 343/2004 - 50, publikovaný pod č. 537/2005 Sb. NSS). Pro osvobození od soudních poplatků tak účastník jednak musí doložit, že nemá dostatečné prostředky, jeho návrh nesmí být zjevně neúspěšný a současně účastník o osvobození od soudních poplatků musí požádat. Soud je povinen v každém jednotlivém případě vážít konkrétní specifické okolnosti žádosti o osvobození od soudních poplatků a individuální poměry žadatele (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 8. 2009, č. j. 8 As 20/2009 - 50). Je proto na účastníkovi, aby v žádosti o osvobození od soudních poplatků uvedl, v čem nedostatek svých prostředků na úhradu soudního poplatku spatřuje, a toto tvrzení řádně doložil. Soud totiž přistoupí k osvobození účastníka řízení od soudních poplatků pouze bude-li řádně osvědčeno, že pro celkové poměry účastníka nelze setrvávat na povinnosti soudní poplatek uhradit.

Nejvyšší správní soud se v daném případě ztotožňuje s právním hodnocením provedeným krajským soudem. Rovněž postup krajského soudu, který si ze soudního spisu vedeného pod sp. zn. 42 Cm 3/2007 týmž soudem vyžádal formulář o potvrzení o osobních, majetkových a výdělkových poměrech vyplněný žalobkyní b) dne 6. 2. 2009, lze hodnotit kladně. Z tohoto potvrzení pak krajský soud zjistil, že žalobkyně b) podniká a její měsíční čistý příjem v roce 2007 činil 9209 Kč. Tuto částku krajský soud porovnal s životním minimem jednotlivce, které podle ustanovení § 2 zákona č. 110/2006 Sb., o životním a existenčním minimu, ve znění pozdějších předpisů, činí 3126 Kč. Životním minimem se rozumí minimální hranice peněžních příjmů fyzických osob k zajištění výživy a ostatních základních potřeb (§ 1 odst. 1 tohoto zákona). Částku životního minima krajský soud využil jako referenční kritérium pro posouzení, zda je splnění poplatkové povinnosti v reálných možnostech žalobkyně b). Poněvadž příjmy žalobkyně b) částku životního minima výrazně převyšují, uzavřel krajský soud, že v posuzovaném případě výše soudního poplatku s ohledem na příjmy a ostatní majetkové poměry, žalobkyni b) nebrání v uplatnění práva na soudní ochranu. Navíc krajský soud poukázal na skutečnost, že žalobkyně b) je vlastnící rozsáhlého nemovitého majetku, který však v potvrzení nezminila. Žalobkyně b) sice v potvrzení uvedla, že nemá žádný majetek, který by mohl být zpeněžen, neboť veškerý její majetek je obstaven neoprávněně nařízenými exekucemi, nicméně podle krajského soudu omezení dispozičního oprávnění k majetku žalobkyně b) nemá bez dalšího pro posuzování jejích celkových majetkových poměrů význam. Pokud jde o zdravotní potíže zmiňované žalobkyní, krajský soud konstatoval, že tyto nebyly blíže specifikovány; nicméně z údajů o obdobích čerpání nemocenských dávek vyplněných žalobkyní v potvrzení krajský soud dovodil, že tento aspekt neměl na osobní poměry žalobkyně významnější vliv. Jako právně irelevantní posoudil krajský soud případné výdaje žalobkyně b) vynaložené v souvislosti s jinými soudními řízeními.

Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že v daném případě krajský soud správně posoudil a řádně odůvodnil zamítnutí žádosti žalobkyně b) o osvobození od soudních poplatků. Porovnáním výše

jejího průměrného měsíčního příjmu s částkou životního minima, lze dospět k závěru, že náklady, jež by žalobkyně b) vynaložila na zaplacení soudního poplatku, by ji nezatížily takovým způsobem, že by ve svém důsledku znamenaly odepření možnosti dovolat se svého práva u soudu.

Pokud žalobce a) nechal marně uplynout lhůtu k předložení vyplněného formuláře o potvrzení o osobních, majetkových a výdělkových poměrech, tzn. nedoložil, že nemá dostatečné prostředky, nesplnil jeden z předpokladů rozhodných pro posouzení jeho žádosti o osvobození od soudních poplatků a o ustanovení zástupce, a proto krajský soud nemohl jeho žádosti vyhovět.

Jelikož námitka, že žalobkyně b) byla již dříve od soudních poplatků osvobozena, a je proto v zájmu právní jistoty rozhodnout shodně i v tomto případě, zůstala pouze v obecné rovině a nebyla stěžovateli blíže specifikována, Nejvyšší správní soud se jí nemohl zabývat.

Námitkou stěžovatelů, že soudní poplatek jim byl vyměřen neoprávněně ve výši 2000 Kč každému z nich, ačkoliv stěžovatelé mají postavení nerozlučných společníků, se Nejvyšší správní soud také nemohl zabývat, neboť tak již dříve učinil ve svém rozsudku ze dne 16. 4. 2008, č. j. 1 As 2/2008 - 47, v řízení o kasační stížnosti žalobců proti usnesení Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 3. 9. 2007, č. j. 30 Ca 57/2007 - 26.

Za těchto okolností se kasační soud nemohl zabývat ani námitkou nicotnosti napadeného rozhodnutí, neboť předmětem tohoto řízení bylo zamítnutí žádosti o osvobození od soudních poplatků stěžovatelů z důvodu neprokázání nedostatku prostředků. Takovou otázkou by bylo na místě hodnotit až poté, co by soud dospěl k názoru, že stěžovatelé nedostatkem prostředků trpí a bylo by třeba přikročit ke zkoumání další z podmínek a posoudit, zda je návrh stěžovatelů zjevně neúspěšný či nikoliv.

Žalobci tedy se svými námitkami neuspěli; Nejvyšší správní soud proto zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou. O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. Žalobci neměli ve věci úspěch, a nemají proto právo na náhradu nákladů řízení; žalovanému pak v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. srpna 2009

JUDr. Marie Žiškova
předsedkyně senátu